

band

Pingel - 0:07

MdR, Jazzgeschiedenis 582, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 15, solisten en verschillende formaties, deel 3. Tenorsaxofonisten in de eerste serie van dit hoofdstuk, voorop Coleman Hawkins. 16 oktober 1957 deed hij een session voor het Verve-label van Norman Granz. Die 'Bean' liet samenspelen met 'Frog': Ben Webster. Webster was 8 jaar jonger dan Hawkins, en -zoals Jon Hendricks hem ooit noemde 'De man waarvoor Adolphe Sax het instrument uitvond'. **Z**odat het logisch was dat Hawkins bij de session de lakens uitdeelde. Webster vertelde mij dat tussen 1956 en '69, toen hij in Amsterdam woonde, **W**ij hadden veel contact. Hawkins creëerde de stijl voor de tenorsaxofoon bij de band van Fletcher Henderson -1922/1934- werd toen opgevolgd door Lester Young, die volgens de orkestleden niet in de band paste. Ben Webster verving Lester Young, en leerde daarvoor omgaan met de soms nogal merkwaardige toonsoorten waar Henderson mee werkte. Klinkend B of E en dat soort ^{gedoe} voor Bes en Es-instrumenten zoals trompetten, trombones en saxofoons niet echt lekkere toonaarden. Goed, Hawkins was de baas in '57, en bij "La Rosita" van Dupont en Stuart dat in klinkend E staat, zei Hawkins dus ^{tegen} Webster: Jij speelt de solo. Maar er is meer aan de hand in: "La Rosita".

CD

Coleman Hawkins/Ben Webster: La Rosita (Dupont, Stuart)
6 - 5:01 - Verve 833 296-2

"La Rosita" - twee macho's die zich met diep zuchten proberen te overtroeven in manlijkheid. Coleman Hawkins en Ben Webster-tenorsaxofoon, met Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Alvin Stoller-drums. Voor Verve, Los Angeles, 16 oktober 1957. Met exact dezelfde ritmesectie deed Hawkins de 24ste een session waarbij 12 stukken werden opgenomen. Granz was royaal met honoraria, op de -dure- studiotijd beknipte hij. Van ~~Mat~~^{Mal} Malneck, Frank Signorelli en Gus Kahn: "I'll never be the same".

zelfde

Coleman Hawkins: I'll never be the same (Malneck, Signorelli, Kahn)
4 - 3:28 - idem

"I'll never be the same". Nu, van Jimmy VanHeusen: "Like someone in love".

zelfde

Coleman Hawkins: Like someone in love (Burke, VanHeusen)
8 - 3:54 - idem

"Like someone in love". Tenslotte uit deze session een eigen stuk van Hawkins. Ondanks de titel is het een A-A-B-A-schema-stuk (in As): "Blues for René".

plaat 1

Coleman Hawkins: Blues for René (Hawkins)
2/laatst - 3:03 - Verve 711 080

"Blues for René" - Coleman Hawkins met Oscar Peterson-piano, Herb Ellis-gitaar, Ray Brown-bas, Alvin Stoller-drums. Voor Verve in Los Angeles, 24 oktober 1957. Als afsluiting nu een stuk uit een Norman Granz-session van ergens in februari 1958 in NYC. Met vriend Roy Eldridge-trompet, Hank Jones-piano, George Duvivier-bas, Mickey Sheen-drums. De formatie deed vier wat langere stukken waarvan ik het laatste koos: eigen werk van Hawkins op een oud schema kwa accoorden, met wat leuke afwijkingen. Hawkins gaf het de titel "Nabob".

plaat 2

Coleman Hawkins: Nabob (Hawkins)
2/2 - 9:27 - Verve 711 059

"Nabob", Roy Eldridge-trompet, Coleman Hawkins-tenorsaxofoon, Hank Jones-piano, George Duvivier-bas, Mickey Sheen-drums. Voor Verve in NYC, februari 1958. En bij dat jaar blijf ik volgende keer -het is ook het laatste van de periode waar we mee bezig zijn- wanneer om te beginnen een zeer fraaie -blues te horen zal zijn uit dezelfde maand als dat "Nabob" van zojuist. Dit was Jazzgeschiedenis 582, Mdr.

KA 214 197

0 0 0 0 0 29:10

mont 17.02.92